

Unes manifestacions del senyor Lerroux

Elogi del silenci

Sovint, el silenci supera en eloqüència el discurs més abrandat. Segons una dita, popular, és més freqüent penedir-se d'haver parlat massa que no pas d'haver parlat poc. El silenci — ben administrat — té un valor i una significació inapreciable.

Hi ha, però, silencis de moltes menes. El silenci dels que callen perquè no saben què dir, que s'acosta molt al silenci dels morts, i el silenci dels que mediten o no volen admetre dialègic.

Un actor, un autor, un artista qualsevol que es presenti davant d'un públic i vegi que el seu treball és rebut amb silenci a l'hora que ell espera els aplaudiments se sentirà més vexat, més menyspreat, més confós i avergonyit que si aquell públic que ha de jutjar la seva obra o el seu treball el rebés amb protestes irades i amb escàndol. L'escàndol, els xiulets, el repicar de peus, vol dir que allò que ha estat presentat al públic, no ha plagut. De moment, l'autor, actor o artista se sentirà batut, defraudat, enutjat. Després, però, reaccionarà. En un lloc on hi ha gent que xiula i protesta, sempre surt qui aplaudeix. I aleshores, ja tenim la conseqüència. L'obra presentada — us diran les gasetilles de l'endemà o els amics de l'autor — ha estat molt discutida i ha donat lloc als més apassionats comentaris. En canvi, si l'obra o el treball és rebut amb indiferència absoluta, amb fredor unànime, poteu tenir la certesa que l'interès sentit damunt seu tot el pes del fracàs i restarà convençut que entre ell i el públic que ha anat a veure'l o a sentir-lo no hi ha res a fer. El menyspreu és l'argument més convincent, l'actitud desaprovadora més absoluta per als que necessiten el públic i la crítica, per a enlairar-se i situar-se i fer-se una personalitat.

Sovint sentíreu dir: «No t'hi fuis massa de fulano perquè calla». «Quan calla, alguna en porta de cap». «Si no diu res és que no li convé parlar». «No és dels que parla per parlar». «Quan ell calla, malament». No sempre aquestes exclamacions responen a una realitat, però sempre hi ha la possibilitat que hi responguin. I aquesta possibilitat no és pas difícil d'endevinar. Cal només conèixer a fons l'individu que calla. I de seguida sabreu si el seu silenci és impotència mental o conveniència. Que en aquest darrer cas, el mateix pot ésser material que espiritual.

L'ATEMPTAT D'AHIR

El director de la Companyia de Tramvies, senyor Veiga, fou agredit a trets per uns desconeguts

L'agredit i un nen que passava pel carrer, resultaren ferits de gravetat

Prop d'un quart de vuit del vespre d'ahir, el senyor Enric Veiga, director de la Companyia de Tramvies, es dirigia des de les oficines de la Ronda de Sant Pau, núm. 43, en cotxe marca «Ford», núm. 52.741, que menava el xofer Francesc Buil, cap el seu domicili. En ésser a la cruïlla dels carrers de Floridablanca i Urgell, des d'un altre automòbil li engendraren nombrosos trets, molts dels quals quedaren incrustats a tota la part posterior esquerra del cotxe. Els vidres també foren foradats per diversos indrets.

Tinguérem ocasió de veure el cotxe esmentat, el qual presentava més de 50 impactes de diversos calibres. El xofer que sortí sortosament il·lès de l'agressió, deturà totseguit el cotxe i traslladà el senyor Veiga que tenia la cara plena de sang i es queixava de diverses parts del cos, en un taxi que per allí s'esqueia a passar i el traslladà a la Clínica del doctor Corachan.

Els que presenciaren el fet, veieren estès a terra un nen ben vestit i que aparentava tenir uns 12 anys. El recolliren i el traslladaren a la Casa de Socors del carrer de Sepúlveda, on digué que es deia Ramon Eritza Roure i que habitava amb els seus pares al carrer Floridablanca, núm. 114. Els metges li practicaren una cura d'urgència i pogueren apreciar que tenia dues ferides de bala, una a la cama dreta amb orifici d'entrada i sortida, i l'altra a l'anca esquerra solament amb orifici d'entrada. Els greus l'heranys de l'agredit, el doctor Corachan, no li va ésser practicada una intervenció quirúrgica per tal d'extirpar-li el projectil.

A dos quarts en punt de vuit ingressa el senyor Veiga, com ja hem dit, a la clínica del doctor Corachan. Immediatament fou portat a la sala d'operacions per tal de practicar-li la primera cura i a apreciar les ferides que presentava i la seva importància.

Mentre es practicava aquesta operació arribaren a aquell lloc l'esperança i els fills de l'agredit, produïren les escenes naturals en aquests casos. També veierem allà el senyor Rafael Gubern, gendre del senyor Veiga; el comandant Lacanal, ajudant del general Batet; el senyor Rovira, secretari del senyor Martínez Herrera; i l'hoi del personal de la Companyia de Tramvies. Més tard arribà el general Pozas que donà les ordres oportunes per tal que fos telegrafiada la notícia al Govern de Madrid.

A dos quarts de deu acabà l'operació i el ferit fou traslladat a la camara número 2 de l'esmentada Clínica.

Cap a les deu del vespre, el doctor Corachan ens facilità el següent diagnòstic:

«L'infortunat, doctor en medicina i cirurgia, director de la Clínica Corachan, declara:

Que el dia 23 de novembre del 1934, a les 19.30 hores, ha ingressat el senyor Enric Veiga que presenta una ferida per arma de foc amb orifici d'entrada i sortida en la cama dreta, ferida anterior; altra també d'arma de foc, a la boca de la qual ha penetrat al nivell de la gaita dreta i següent un trajecte

Diu que per ara no es pot pensar en aixecar l'estat de guerra

Madrid, 23. — El cap del Govern abandonà el seu despatx oficial de la Presidència als voltants de les vuit del vespre.

Comunicà als periodistes que durant tota la tarda havia estat treballant en els afers del seu departament, així com també que s'havia ocupat de la preparació del Consell de Ministres que es celebrà demà.

Manifestà també que havia rebut algunes visites de Comissions, i he celebrat — afegí — una extensa conferència amb l'inspector general i de les Auditories, senyor Onofre Sastre, el qual marxarà cap a Barcelona per tal de començar la seva tasca a Catalunya.

Un periodista li preguntà si s'havia entrevistat ja amb el general Batet, que, segons semblava, ja havia arribat a Madrid, i el senyor Lerroux contestà:

— Jo solament sé que el general Batet ha sortit aquest matí de Barcelona, però no vindrà a saludar-me fins demà, a la tarda, ja que al matí hem de celebrar Consell de Ministres.

També se li preguntà si l'Estat de guerra anava a ésser aixecat, i respongué:

— Per ara no s'hi pot pensar. Cal esperar fins que acabi el desarmament, i aquest es pot dir que fins el moment no ha fet més que començar.

La sortida de M. Laval cap a Ginebra (Foto Grafinform)

DE MADRID ESTANT

DARRELA LA CORTINA DE LA DISCUSSIO DE PRESSUPOSTOS

(Cronica del nostre redactor especial a Madrid, Alard Prats)

El revol polític aixecat per la presentació del projecte de protecció a parlers i petits agricultors d'Extremadura, i pel discurs de defensa d'aquest projecte, amb vehemència fegistat portada a terme pel ministre d'Agricultura, en el dia d'avui ha prosseguit. Els elements més destacats de les minories governamentals han procurat de totes maneres acallar els crits i manifestacions contràries al projecte dels diputats, que trobant-se sota la disciplina dels diferents grups que recolzen el Govern, es lliaren a patènties i a senyes protestes. No obstant, encara s'ha vingut escoltant pels passadissos el comentari interminable: «Les manifestacions estan molt be per a un miting electoral, però per a fer-les des del banc blau en les actuals circumstàncies constitueixen una imprudència i una temeritat».

El senyor Jiménez Fernández, visiblement indignat, no es cansa de repetir que el projecte s'ha discutit i que no és d'èsser dit el discurs d'èsser ministre. Aquesta paradoxa ha estat considerada com massa inflexible. Va pensar-se en cercar la consabuda fórmula: que el dictamen del projecte torni a la Comissió d'Agricultura per a la seva modificació. I s'ha optat perquè prossegueixi la discussió del projecte i que milliori el seu articular mitjançant el joc d'esmenes, addicions i supressions. Del primitiu projecte no en quedaran res. Mes l'efecte poàtic que aquest assumpte ha determinat, no s'esborra fàcilment. Ennebaues es tracta de convèncer els agraris i diputats disconformes de la Coda que el discurs del ministre d'Agricultura no passa d'èsser una declaració platonica. Els que coneixen be el senyor Jiménez Fernández, asseguren que en qüestions de política i de política, el projecte de Martínez Barrio? En aquests temps de confusió res no pot constituir una sorpresa. Segurament, cap relació té amb la majoria el senyor Jiménez Fernández. Però sembla que és un catòlic i millor dit, un cristià de veritat. Mai bagatge l'acompanya si a més d'èsser cristià és home sincer com sembla. La impressió que s'ha jugat la cartera es va esmentant. Semblava inevitable que l'anomalia de no haver quedat resolta la crisi en realitat oberta.

que va determinar la sortida del senyor Samper i del senyor Hidaigo, anava a ésser dins d'aquesta setmana subsegüent. S'ha pensat que no és convenient, i en consideració a això han estat ajornades les determinacions pertinents. Però el panorama no varia.

La Lliga ha emprès la reconquesta del districte d'Arenys, ara que la sembla la situació favorable. A tal efecte hi ha trames la flor i la nata dels seus propagandistes.

Però es dona el cas que el comitè del Monestey també aspira a recobrar l'esmentat districte i, d'acord amb Monjuleca, treballa de valent.

Quan sigui l'hora ens temem que la llebre no serà per als uns ni per als altres.

Els agraris espanyols estan més contents que un marrec amb un caramel. Nada menys que el mateix Martínez de Velasco en persona ha anunciat la seva vinguda a Barcelona per tal de fer un acte monstre de propaganda.

I en pe deuri de grans desenes han triat, per a dir acte, la Monumental.

«Voleu dir que amb la sala del cinema Diorama no en tindrien prou?»

El senyor Cirera Volta ha anat a Madrid a fer la traveta a algun. Molts ens temem que abans que torni, algun ministre es retirà a casa per motius de salut.

El senyor Gil Rodes al president dels terratinents de Catalunya no pot negar-hi res.

Ho serà? No ho serà? Hi ha veto? Faran bonat? Es farà selecció? Guanyaran els nous? I triomfarà la vella guardia?

Estem amb l'ai al cor. No n'hi ha per menys. Avui es reunirà el Consell Regional del Partido Republicano Radical.

El Partido Agrario Español no vol que se'l confongui amb els del Partido Agrario de Catalunya. Però el temps. El poble els ha coneguts i no trobarà mai la manera de distingir-los.

Què hi farem? Si quan el poble s'entesta amb una cosa...

Segons El Matí, aquell capellà que es diu Miguel Meléndez i que en un diari de Tarragona escriu coses tan pintoresques i divertides, és el gran sacerdot de la Catalunya contemporània i «millor que Mossèn Cinto».

Aquests nois de El Matí ja no saben què fer per a molestar-hos.

Els personatges de les Cròniques que el pintor Sert va estampar en un saló de l'Ajuntament, ja fa dues setmanes que no han de vigilar el somni de ningú.

La «Política Social» té aquestes coses. Tan aviat un hom es veu destituit iuminantment, com s'hi veu luminantment reposat.

Ja ne a saber el que s'amaga darrera la cortina!

Demà arribarà a Barcelona el senyor Emiliano Iglesias

I li dedicaran una recepció a la Casa del Poble

Copiem d'un diari local:

«La Junta directiva del Ateneo Republicano Radical del districte VI (Consejo de Ciento, 263), a las nueve menos cuarto de la mañana del próximo domingo, acudirán a recibir al Apeadero del Paseo de Gracia, al jefe de la minoria radical parlamentaria, don Emiliano Iglesias.

A las once, recepción en la Casa del Pueblo».

DIU QUE DIUEN...

El senyor Esterich, tan caoiic, tan fidel compilador dels preceptes de l'esglesià, s'ha vist acusat d'aretgia no menys que per El Deuave.

«Això són coses de l'ors, que em té triat! — diu el senyor Esterich a tothom que vol escoltar-lo.

I qui sap si s'encovaria!

La Lliga ha emprès la reconquesta del districte d'Arenys, ara que la sembla la situació favorable. A tal efecte hi ha trames la flor i la nata dels seus propagandistes.

Però es dona el cas que el comitè del Monestey també aspira a recobrar l'esmentat districte i, d'acord amb Monjuleca, treballa de valent.

Quan sigui l'hora ens temem que la llebre no serà per als uns ni per als altres.

Els agraris espanyols estan més contents que un marrec amb un caramel. Nada menys que el mateix Martínez de Velasco en persona ha anunciat la seva vinguda a Barcelona per tal de fer un acte monstre de propaganda.

I en pe deuri de grans desenes han triat, per a dir acte, la Monumental.

«Voleu dir que amb la sala del cinema Diorama no en tindrien prou?»

El senyor Cirera Volta ha anat a Madrid a fer la traveta a algun. Molts ens temem que abans que torni, algun ministre es retirà a casa per motius de salut.

El senyor Gil Rodes al president dels terratinents de Catalunya no pot negar-hi res.

Ho serà? No ho serà? Hi ha veto? Faran bonat? Es farà selecció? Guanyaran els nous? I triomfarà la vella guardia?

Estem amb l'ai al cor. No n'hi ha per menys. Avui es reunirà el Consell Regional del Partido Republicano Radical.

El Partido Agrario Español no vol que se'l confongui amb els del Partido Agrario de Catalunya. Però el temps. El poble els ha coneguts i no trobarà mai la manera de distingir-los.

Què hi farem? Si quan el poble s'entesta amb una cosa...

Segons El Matí, aquell capellà que es diu Miguel Meléndez i que en un diari de Tarragona escriu coses tan pintoresques i divertides, és el gran sacerdot de la Catalunya contemporània i «millor que Mossèn Cinto».

Aquests nois de El Matí ja no saben què fer per a molestar-hos.

Els personatges de les Cròniques que el pintor Sert va estampar en un saló de l'Ajuntament, ja fa dues setmanes que no han de vigilar el somni de ningú.

La «Política Social» té aquestes coses. Tan aviat un hom es veu destituit iuminantment, com s'hi veu luminantment reposat.

Ja ne a saber el que s'amaga darrera la cortina!

La tragèdia del Sr. Cirera

L'agrari senyor Cirera i Voltà — molt diferent d'un altre senyor Cirera, també agrari, que és de la Unió Democràtica de Catalunya — ha començat a sentir les fiblades d'un anyguia cruel.

Tota la seva acció reivuliva, dins l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, tenia per base la necessitat d'adoptar una actitud més enèrgica i més intransigent que la dels homes de la Lliga Catalana davant la qüestió dels conreus i davant totes les altres qüestions que es presentessin sobre el regim de la propietat. El senyor Cirera i els seus amics es situaven més a la dreta que la Lliga. Com a propietaris rustics, ells són d'extrema dreta. La propietat — la de les terres, sobretot — és intangible i inviolable. Per a ells, els grans principis socials que han de regir en el món no són pas els de l'enciclica Rerum Novarum — jaixò per a l'altre senyor Cirera! —, sinó aquells altres, tan eloqüents, formulats en les dues conegudes frases: «Això és meu i en faig el que en vull!» i «Sóc l'amo, i a casa nomeno mano jo!».

A fi de defensar aquests immortals principis, el senyor Cirera, amb una colla de propietaris rustics, crearen ja poques setmanes a Catalunya una sucursal de la Coda del senyor Gil Rodes. A la porta del nou establiment politico-agrari, el senyor Cirera i Voltà hi ha posat, per a fer-se una bona paròquia, un rètol que diu: «Nosaltres som més bons defensors de la propietat que la Lliga».

Però heus aci que es presenta al Parlament de Madrid un projecte agrari, sostingut per un ministre de la Coda, i tot seguit surten uns propietaris de la Lliga assegurant que és un projecte avançat perissos, socialitzant, atemptatori al dret de propietat. Els correuionaris del senyor Cirera són gairebé uns revolucionaris rustics, i la Lliga apareix, per la ploma del senyor Jaume de Kioa, com la defensora veritable de la propietat i dels propietaris.

El ministre d'Agricultura de la República, catedràtic de Dret canònic, en defensar el projecte ha fet un discurs on hi ha precisament les afirmacions cabals que inspiren la llei catalana de conreus, contra la qual van alçar-se el senyor Cirera i Voltà i la majoria dels pagesos de saio que són socis de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

Cal donar terra als camperols, ha dit el ministre. I cal donar-la especíalmant als qui la tenen els instruments de conreu, com els parlers d'extremadura, que en aquest punt concret s'assemblen als parlers arribats i rabassars de Catalunya. El ministre ha blasmat també, com tantes vegades hem blasmat nosaltres, els terratinents absentistes que no tenen altra feina sino esmergar a ciutat les rendes de les propietats linyanes. Cal que tinguin alguna cosa, ha afegit, els que avui no tenen res.

I qui s'ha alçat per a combatre francament el projecte? Qui s'ha alçat a Madrid per a defensar el principi integral de la propietat? Ha estat un diputat de la Lliga, el lleidatà senyor Florença. Contra les velenats socialitzants — no gaire sinceres — de la Coda, la Lliga representa la tesi conservadora. Els litigistes, no pas els cedistes, són els puntals de la societat.

Per al senyor Cirera i Voltà i els seus companys, això és tota una tragèdia. No nauran posat l'Institut de Sant Isidre i els fers propietaris rustics a la boca del llop?

Ens sembla que s'acosta una junta general extraordinària a l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. A hores d'ara, els socis deuen començar a adonar-se que, per a llurs interessos rustics, la Lliga és millor que la Coda. I esperem que el senyor Jaume de Riba, el president destronat, continuï l'ofensiva vindicativa que ja ha iniciat contra el senyor Cirera i Voltà, que el substituí.

El fet és que el senyor Florença, a hores d'ara, ha arrabassat de mans dels cedistes la bandera sagrada de la propietat rústica.

A. ROVIRA I VIRGILI

EL TRIBUNAL DE GARANTIES

Davant el magistrat senyor Gil i van declarar ahir els senyors companys, Lluís d'Assol, mestre i Martí Esteve

En magistrat del Tribunal de Garanties senyor Gil, acompanyat del fiscal de l'Estat en el Tribunal de Cassació de Catalunya i del secretari del Tribunal de Garanties, senyor Ferrer, es personaren ahir a les deu del matí al vapor «Uruguay» per tal de començar la tasca de rebre declaració al President i consellers de govern de la Generalitat que es troben detinguts en aquell vaixell.

Declararen els senyors Companys, Lluís, Gassol, Mestre i Martí Esteve.

A dos quarts de dues el senyor Gil va donar per acabada, de moment, la seva tasca. Mancaven de clar els senyors Comorera i Barrera.

I an aviat com siguin traduïdes les notes taquígrafiques de les declaracions fetes ahir, seran portades a bord del «Uruguay», per tal que les siguin els declarants.

Aquest matí el senyor Gil i altres elements que l'acompanyen aniran a la Generalitat, per tal de fer una inspecció ocular i citar les persones que creguin convenients. També seran citats els caps i oficials d'exercit que estiguin a la Plaça de la República.

Ahir va sortir cap a Madrid el general Batet

Ahir, al matí, en automòbil, va sortir cap a Madrid el general Batet, al qual acompanya el seu ajudant, el comandant senyor Herre-ro. Del comandament de la Divisió, mentre duri l'absència del general Batet, se n'ha encarregat el general Pozas.

Madrid, 23. — Preguntats els ministres de Justícia i Marina sobre l'abast del viatge del general Batet a Madrid, manifestaren que aquest viatge ja havia estat acordat fa temps, arran de nomenar-se la Comissió internacional designada amb ocasió dels fets de Catalunya i Astúries. Recordaren que quan el general López Ochoa feu el viatge a Madrid, ja es parlava també del viatge del general Batet, que ara s'ha realitzat.

Acabarem manifestant que el general Batet serà portador d'un informe, sobre Catalunya, que estudiaran els membres de la ponència abans esmentada.

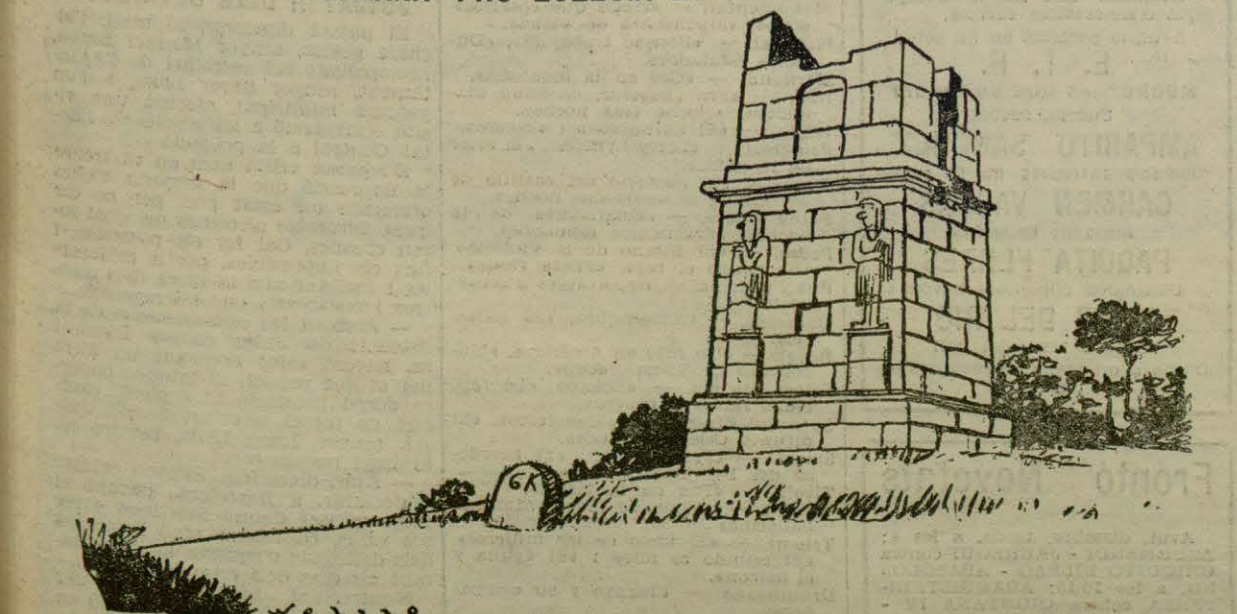
La Comissió Parlamentària de Suplicatoris

L'interrogatori dels senyors Azaña, Bello, Aiguader i Santaló

Tal com ja anunciarem en la nostra edició d'ahir, es troben a la nostra ciutat els diputats que formen la Comissió parlamentària de Supplicatoris que ahir al matí es traslladaren, a quarts d'onze, a bord dels vaixells «Uruguay» i «Argentina» per tal de prendre declaració als diputats senyors Lluís Bello, Jaume Aiguader i Miquel Santaló.

(Passa a la pàgina 7)

LA «SETMANA PRO ECLESIA ET PATRIA» A TARRAGONA

Un escolpió. — Ves si ro valia més que haguessin organitzat la «Setmana Gastronòmica»!